

fører og bede disse Herrer i Sagens Interesse forlange Behandlingen her standset blot i 24 Timer, saa vil jeg fremlægge et Projekt til Behandling eventuelt til Vedtagelse i Udvalget. Det ligger fuldt færdigt oppe i Udvalgets Værelse. Hvis de Herrer, den ærede Formand og den ærede Ordfører for Udvalget, vægre sig ved at gøre dette, desavouere de paa den allergrelleste Maade den højtærede Ministers Udtalelse om, at det havde været vor Pligt, vi, der kritiserer det foreliggende Forslag, at stille positive Forslag til noget andet og bedre. Thi det har jeg erklæret mig villig til, og jeg har medbragt alt Stoffet, og det ligger oppe i Udvalgets Værelse.

Den højtærede Minister truede med, hvis denne Sag gik ham imod, at ville nedlægge Portefeullen. Jeg ved ikke, om det var hans egen Portefeulle eller det samlede Ministeriums, der skulde nedlægges. Selvfølgelig vilde det Parti, jeg tilhører, være desto gladere, jo flere Portefeuller der gik i Løbet ved den Lejlighed, men selv om der blot gik den lille Portefeulle for offentlige Arbejder i Løbet, vilde vi ikke sørge derover. Jeg havde ikke ventet denne Ytring af den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Efter det Kendskab, jeg har til den højtærede Minister og hans Karakter, havde jeg ventet, at Ordene vare faldne saaledes: „Jeg og min Ministerplads skulde ikke være nogen Hindring for denne Sags gode Løsning, min Portefeulle er til Disposition, jeg viger, saa kunne de Herrer begynde for fra.“ Saaledes havde jeg troet, det var kommet til at lyde, og i Betragtning af, at det her drejer sig om Byggeforetagender, der skulde vare Aarhundreder efter, at vi ere lagte i vore Grave, synes jeg, det havde været mere værdigt for en Minister at nedlægge Portefeullen frivilligt end maaske at true sig et Flertal af Stemmer til for at sætte Sagen igennem mod manges, og mange sagkyndiges, grundigt gennemtænkte Overbevisning.

Den højtærede Minister mente, at det var umuligt at faa et nyt Projekt bedømt, thi hvem skulde det bedømmes af? Det skulde jo bedømmes af de sagkyndige. Det synes jeg nu ikke i og for sig har spillet nogen Rolle ved Bedømmelsen af dette Projekt. Det er forladt og fordømt af alle sagkyndige. Det er ikke de sagkyndige, det er ikke Akademisk Arkitektforening, der møder in pleno med dette Forslag og lægger det paa vort Bord og siger: Dette er godt baade udvendigt og indvendigt, det skulle I tage paa vort An-

svar. Nej, de sige, det er umuligt, de ville ikke have noget at gøre med saadant noget. Den højtærede Minister behøver ikke at være bange for, at Arkitekterne, som han talte om, skulde spise deres egne Ord. Det behøve de ikke, de behøve blot at sige, at Tiden har givet dem ny Oplysninger, ganske paa samme Maade som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) har forandret sit Standpunkt, fordi han har faaet nogle ny Oplysninger... (Knudsen: Nej)... Ja ja, har det ærede Medlem ikke forandret sit Standpunkt, vil jeg dog sige, at han er anderledes stemt nu end ved første Behandling, men det behøve vi saamænd ikke at skændes om, for det er en ligegyldig Ting. Arkitektforeningen tager saamænd nok dette ny Projekt under Bedømmelse, thi ogsaa for den er der kommet det ny Moment ind i Sagen, at man ved den civile Benyttelse af alle Buegange, Hofteatret og Ridehuset og alt, hvad dertil hører, er kommen ud over den Hindring, som en Rigsdagsbygning mod Slotspladsen før frembød. Lagde man det frem for Akademisk Arkitektforening, kunde man faa 10 sagkyndige for en, der vilde give sig i Lag med denne Opgave, baade som præmieæskende og tilbydende og ogsaa som dømmende over andres Arbejder.

Den højtærede Minister bemærkede overfor mig, at det havde aldrig været Meningen, at den Trappe, som blev lagt ved Hovedindgangen, Kongetrappen, hvor den drejer til Venstre, skulde være Kongens Trappe, nej, det skulde være Rigsdagens Trappe. Naa, ja, ja, Trappen bliver selvfølgelig bedre for Rigsdagen, naar det er dens Trappe, end naar det er Kongens Trappe, men Trappe og Indgangsport staa i Forbindelse med hinanden, og een Ting vil jeg dog sige, at skal jeg have noget helt for mig selv, er det ikke nok, at jeg har Trappegangen for mig selv, men saa vil jeg ogsaa have Porten for mig selv. Vil man svare dertil, at saa faar Kongen ingen Port, vil jeg sige: Selvfølgelig skal Kongen have en Port, men saa dele vi. Vi ere jo ved at lave om paa hele Projektet, og hvis vi lagde Midtlinien efter det Forslag, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har stillet, vilde vi maaske ogsaa komme til at dele den store Portal i to Dele, en for Kongen og en for Rigsdagen. Skal der være nogen virkelig Nytte ved at kalde denne Trappe for Rigsdagens, saa lad os ogsaa faa vor egen Port. Da jeg var en lille Dreng paa 6 Aar, sagde min Fader en Gang til mig: Den røde Hoppe